

характерни особености на д-р Кржстева са вжплотени в критиката му. Критичните му сжждения често биваха држзки, мисжлта му, мудна, но с напрежение, добиваше нападателен тон, изразжт му не единжж е бил остжр, даже брутален и това често будеше недоволства у читателя, придаваше слабост на критичните му работи, то даже му сжздаде явни врагове и у нас започнаха да говорят за кржстевщина. Известен е похода на Симеон Радев спрямо нашия критик. С присжщия си елегантен слог Радев успя да изтжкне някои дефекти на д-р Кржстевата критика, която искаше да простре на широко своята сянка. Критичния талант на д-р Кржстева Радев уприличи на нашите джржавни бюджети, които колкото по-вжймателно изучаваме, толкова по-големи дефицити сме откривали у тях. Сжщия Радев попадна в предвзетости сжс желанието си само да отрицава критичните му дарования и настояваше, че у него липсвало „ширина на умствения взор“, „психологическо чувство“ и „художническа впечатлителност“. Срещу д-р Кржстев се зжбеше и Йордан Маринополски. Той пжк заяви, между другото, че нашия критик бил „лишен от скромност“. Там обаче д-р Кржстев отговаряше с мжлчливо презрение.

Трудовете на д-р Кржстева в областта на критиката не са многобройни, делого му не е огромно като това на Сен-Бйова напр. За 30 години той написа само пет книги, вжн от някои статии и отзиви, пржснати из страниците на *Мисжл*. В пжрвите си две книги („Етюди и критики“ и „Литературни и философски студии“) той написа критикй почти за всички видни наши писатели от 90-те години: за Вазова и Михайловски, Влайкова и Михалакя Георгиев, за Пенча Славейков, за Алека, комуто по-сетне посвети цела книга, образувана от 6 отделни статии, в които вярно и изчерпателно е осветен писателския силует на автора на „Бай Ганю“. В тия си ранни критики д-р Кржстев разясни характерните елементи в творчеството на писателите и посочи какжв момент в развоя на нашата литература представят тия последните, но той не хранише вяра, че литературата ни може да разчита на тях в своето тжржество, че тяхното творчество сждржжа в себе си достатжчно уверения за сближаване на литературата сжс живота.

Физиономията на д-р Кржстев като литературен критик, неговото отношение спрямо нашата литература се очертаха релефно през 907 година, когато излезе книгата му „Млади и стари“, издадена, както и последните две негови книги, с литературното име В. Миролубов и това даде повод да се мисли, че критичните му подвизи влизат в нова фаза. В предговора на тжя книга той, след 10 годишно мжлчание, изказа своите настроения и амбции еднакво кжм литературата и